

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 czerwca 2024 r.

Pozycja 131

POSTANOWIENIE

z dnia 1 lutego 2024 r.

Sygn. akt Ts 222/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński – przewodniczący

Jarosław Wyrembak – sprawozdawca

Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 maja 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 listopada 2017 r. (data nadania), R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpił o stwierdzenie, że art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, ze zm.) w zakresie, w jakim „wprowadza niedopuszczalne ograniczenie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, uniemożliwiając zaskarżenie uchwał w całości podjętych przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, a dopuszcza jedynie w zakresie wykazanego interesu prawnego oraz naruszenia interesu prawnego skarżącego, w stosunku do celu regulacji”, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także, że art. 12 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, ze zm.) w zakresie, w jakim „organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej podejmując uchwałę posiada nieograniczony wpływ na kształtowanie się prawa własności skarżącego”, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 i w związku z art. 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 22 maja 2019 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 27 maja 2019 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że nie spełnia ona przesłanek określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2393).

W zażaleniu złożonym 3 czerwca 2019 r. (data nadania) skarżący zarzucił, że Trybunał, analizując skargę pod kątem spełnienia przez nią warunków formalnych, niewłaściwie ustalił, że rozbieżności w orzecznictwie sądowym, na które powołał się skarżący, są źródłem naruszenia jego konstytucyjnych praw. Jak podkreślił, zostały one zilustrowane w skardze w celu wyjaśnienia sposobu naruszenia jego praw konstytucyjnych. W dalszej części zażalenia skarżący dowodzi, że brak „jednolitego stanowiska w judykaturze i literaturze, a w szczególności występowanie rozbieżności interpretacyjnych może wskazywać na niezbędność ustalenia przez Trybunał Konstytucyjny treści badanego przepisu (...)”. Jego zdaniem Trybunał „powinien wydać taki wyrok w sytuacji, gdy językowa wykładnia zakwestionowanego przepisu wydaje się oczywista, zaś wątpliwości interpretacyjne powstają w «zderzeniu» z przepisem Konstytucji. W takim wypadku ustalenie dopuszczalnego rezultatu wykładni przepisu zależy od rozstrzygnięcia problemu konstytucyjnego. Rozstrzygnięcie takie następuje najczęściej na etapie dokonywania wykładni ocenianego przepisu. Po jej dokonaniu okazuje się dopiero, czy możliwe jest uzyskanie takiego rezultatu wykładni, który jest zgodny z Konstytucją, czy też nie jest to możliwe i należy derogować niekonstytucyjny przepis z systemu prawa”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie stwierdza, że w wypadku rozpatrywanej skargi konstytucyjnej zachodzą wątpliwości uzasadniające konieczność merytorycznego rozpoznania podniesionych w niej zarzutów.

W związku z tym Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – postanowił uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.